

Jeg kan dernæst slet ikke være med til, at man skulde stryge Bestemmelsen om, at Rødet af Dyr, som ere saa afmagrede, at de ikke kunne tjene til Menesteføde, ikke skal til-lades udført. Det er netop en af Kasfa-tionsgrundeneovre i England, at Rødet har været i den Grad afmagret, og som det blev fremhævet af den ærede sidste Taler, har det fundet Sted, jeg tror endogjaa i to Tilfælde, at man herfra har udført Rødt af saadanne afmagrede og afrakkede Dyr. Man har slet ikke taget i Betænkning at se at hlive af med dette Rødt ved at sende det til England. Det gælder derfor i høj Grad om, at vi kunne stoppe denne Trafik, som selvfølgelig er til Skade for Landet. Og denne Bestem-melse vil heller ikke fra det ærede Medlems (Chr. Nielsens) Standpunkt kunne forvolde nogen som helst Skade; thi er Forholdet virkelig det, at vore Landmænd ikke ville eksportere den Slags Rødt, kunne vi jagtens lade denne Bestemmelse staa. Skade vil den ikke gøre, men den vil efter min Mening gøre megen Gavn.

Det ærede Medlem fra 6te Kredts frem-hævede Uanseligheden af, at Ministeren fik en Bemyndigelse til at udstede en Instruks til de tilsynsførende; men jeg tror ikke, det behøver at staa i Loven. Man kan jo godt give dem en Instruks, naar den blot ikke gaar imod Lovens Bestemmelser, men kun skal tjene til at forklare dem, og mere be-høves der virkelig ikke.

Det ærede Medlem fra 2den Kredts (P. Jensen) spurgte, om Reglerne for Tilsynet ifølge det foreliggende Lovforslag skulde være de samme, som følges ved Kjøbenhavns Rødtkontrol. Hertil kan jeg simpelthen svare Nej, det skal ikke være de samme Regler. Det ligger ogsaa i Sagens Natur, idet Til-synet med Udførslen kun gaar ud paa at besvare det ene Spørgsmaal: om Rødet er tjenligt til Udførsel eller ikke, medens Rødt-kontrollen her i Kjøbenhavn giver sig af med at klassificere Rødet, og altsaa er inde paa et helt andet Omraade, hvad der ikke er Brug for med Hensyn til Udførsel til Eng-land. De Regler, som følges ved Kjøben-havns Rødtkontrol, ville altsaa ikke kunne benyttes.

Den ærede sidste Taler fremhævede saa med Hensyn til § 2, at han syntes, at Be-stemmelsen om, at Regeringen kunde ansætte Tilsyn med de Slagterier, hvor der sker Slagtning til Eksport „i større Omfang“, er for ubestemt. Ja, jeg kan ikke sætte noget bedre ind i Stedet; men hvis det ærede Medlem tror, at han kan give en Regel, som kan følges der, skal jeg være meget villig til at modtage den, idet jeg selvfølge-

lig kan indrømme, at man hellere skulde have en noget mere bestemt Regel end en, der er saa ubestemt, som denne maa erkendes for at være. Jeg tror dog ikke, det vil være saa let at give en Regel for, i hvilket Tilfælde man skal ansætte et saadant Tilsyn, eller i hvilke det ikke skal ansættes, og jeg tror ogsaa, at dette trugt kan overlades til Indenrigs-ministerens Afgørelse. Jeg skal blot sige, at der skal blive taget alle mulige Hensyn. Der bør jo der baade tages Hensyn til, at Statskassen ikke uforholdent belastes med Ud-gifter, og ogsaa Hensyn til, at vi virkelig saa Kontrollen med Udførslen ordnet hen-sigtsmæssigt og derfor ikke maa være for karrige med at ansætte tilsynsførende ved de virkelig betydelige Eksportsteder.

Det ærede Medlem fra 6te Kredts havde en lignende Indvending med Hensyn til de tilsynshavendes Antal og Lønning, og den kan jeg besvare ganske paa samme Maade. Det er umuligt allerede nu at kunne have noget sikkert Støn over, hvor mange til-synsførende man vil komme til at ansætte, eller hvorledes man vil lønne dem; det maa jo aldeles afhænge af Arbejdet Stør-relse; de to Ting maa staa Maal med hin-anden, og Antallet maa være afhængigt af, hvor mange Eksportslagterier der vil sig at være. Ogsaa med Hensyn dertil tror jeg ikke, man kan følge nogen anden Vej end at overlade Sagens Afgørelse til In-denrigsministeriets bedste Støn. Denne Lov kræver i det hele taget, at Rigsdagens Udvalgte have en ikke ringe Tillid til In-denrigsministeriet. Havde de ikke den, kunde de ikke give Regeringen Loven; men jeg haaber ogsaa, at vi i den Henseende ikke maa have regnet fejl, men virkelig maa møde den Tillid hos Tinget, som Lovens Gennemførelse kræver. Jeg tror ikke, at det kan gøres paa anden Maade.

Der er dernæst blevet rettet nogle Spørgsmaal til mig, som egentlig ligge uden for Lovforslaget. Det gælder særlig det ærede Medlem for 2den Kredts (P. Jensen), der spurgte om, hvor vidt man vilde være villig til at give et Statstilskud til en As-surance af det Kvæg, der altsaa maatte blive sendt til Udførsel gennem Slagterierne. Jeg tror, at her er en Op-gave, som Landbruget vil tage op, og som Landbruget ogsaa er i Stand til at tage op, medens Staten ikke kan have med den at gøre. Staten kan ikke paatage sig at oprette en Assuranceforening eller en Assuranceforretning; det vilde blive en meget dyr og meget utilfredsstillende Forretning, idet de, som skulle have Dyrene forsikrede i den, ingenlunde vilde føle sig tilfredse med de Resultater, som vilde komme